

Četvrti dan: Krštenje – ulaženje u Isusovu smrt i uskrsnuće

Krštenje je kao sakrament obraćenja ujedno "kupelj novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom" (Tit 3,5). "Krstiti" znači "uroniti". "Krštenje" je stoga u punom izražaju "uranjanje": "Filip i dvoranin siđoše u vodu te ga Filip Krsti" (Dj 8,38). S tim vanjskim obredom bilo je (i jest) povezano nutarnje događanje koje Pavao ovako opisuje: S njime (Kristom) suukopani u krštenju, u njemu ste i suoskršli po vjeri u snagu Boga koji ga uskrisi od mrtvih (Kol 1,12).

"Jednom umrli grijehu, kako da još živimo u njemu? Ili zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišenod mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasiti i po sličnosti njegovu uskrsnuću" (Rim 6,2-5).

1. Što stoji u tekstovima?

172. Današnja praksa krštenja dojenčadi jedva daje prepoznati što Pavao opisuje.

1. Uranjanje je tjelesno *suostvarivanje Isusove smrti (ulaženje u Isusovu smrt)*: kao što je Isus bio pokopan slično i krštenik ulazi u "vodeni grob": on se "s Kristom pokapa". U grobu krsne vode on je stvarno mrtav, naime "mrtav grijehu" (Rim 6,2). Krist u krštenju oslobađa čovjeka od svih utjecaja protubožanskih moći, čisti ga od svake krivnje i tako ga čini "novim čovjekom" (Kol 3,10). Što Pavao opisuje u svojem tekstu, to je on sam doživio (Dj 9,18).

2. "Izranjanje" iz vode je tjelesno suostvarivanje Isusova uskrsnuća (ulaženje u Isusovo uskrsnuće) (Kol 2,12) i početak jednog susreta s njim koji obilježuje kršćanina.

2. Značenje za nas

173. Krštenje nije čisto duhovni proces, nego tjelesno pranje koje označuje i ostvaruje zajedno s krsnim očitovanjem vjere i formulom krštenja nutarnje čišćenje i obnovu čovjeka. Po praksi krštenja novorođenčadi je nestala ta svjesno doživljavana *otjelovljenost* krštenja. Krštenje novorođenčadi prikladno je i odgovara tradiciji i učenju Crkve (11,176-179). Odrastao pak ne može obnoviti odnosno naknadno prihvatiti krsni savez samo u duhu. Prema biblijskoj nauci čovjek je jedinstvo tijela i duha. Stvarno ljudsko ponašanje imamo tek kada se duhovni procesi tjelesno izraze. I u odnosu prema Bogu – kao kod obnove ili naknadnog prihvaćanje krsnog zavjeta – svjesno vršenje tjelesnih izražajnih oblika nije beznačajna vanjština, nego može imati duboki utjecaj na odnos prema Bogu (1,36 sl).

"Gubitak tjelesnog izražaja ili njegovo odbacivanje nije: pounutarnjenje, nego ugrožavanje pobožnosti." "Otjelovljeno izražavanje pobožnosti ne ostaje *bez utjecaja na naše nutarnje sudjelovanje*. Mnogo toga ne usvajamo posve na nutarnji način, ako to i na van ne očitujemo" (GL 41,2).

3. Što moram činiti?

-

174. Velika je razlika da li svoju krsnu ispovijest vjere izgovaraš zajedno s drugima ili – slično krštenju odraslih – kao pojedinac pred zajednicom. Kod krštenja odraslih poziva se pojedinac poimence iz skupa, i on se kao *pojedinac* odriče sotone, kao *pojedinac* očituje svoju vjeru i kao *pojedinac* se krsti. Možda te Duh Božji u ovom seminaru vjere vodi da na sličan način nanovo, svjesno i odlučno očituješ svoj krsni zavjet u prisutnosti drugih kršćana.

Bog te poziva da osobno prihvatiš savez koji je on u krštenju jednom zauvijek s tobom sklopio.

Ovaj otjelovljeni korak djelovat će na tvoju nutrinu i učvrstiti tvoju vjeru!